

munale Myndigheder, der skulle sætte Skatten i Overensstemmelse med den almindelige Mæning paa Stedet og, efter den Indsigt, der gjør sig gjældende hos dem selv; om de nu i Begyndelsen sætte Skatten noget lavere, ja saa bliver der udredt mindre Skat, men det gjør ikke videre fra eller til; thi efterhaanden som man erkender, at det er rigtigt at sætte Skatten høiere, vil den blive høiere ved senere Skatteansættelser.

Hvad nu angaaer det Forslag, som under Nr. 42 af 15 andre Medlemmer er stillet til § 72, forekommer det mig, at der er en inderslig Forbindelse mellem Brændevinsforhandling og Brændevinsudskænkning; og det endnu mere factiff end legalt; efter Alt hvad der har været forhandlet herom ved 2den Behandling, og efter de forskjellige Endringsforslag, der stoft bleve vedtagne og tildeels gif ud paa at udskyde saadanne Bestemmelser, som sigtede til at holde Grændsen skarpt, troer jeg, at det er aldeles i sin Orden, at man her ved Bessatningen factiff holder de to Ting sammen, som man saa nødvendig vilde have juridiff udsøndrede. Hertil kommer, at dette Omfang af Skatten ved 2den Behandling blev vedtaget saagodt som eenstemmigt, saa at det forekommer mig, at der ikke er nogen tilstrækkelig Grund til nu at fravige det; det er dog vistnok en væsentlig Betragtning, at naar man, som sagt, ikke har villet hjælpe til en skarp Udskillelse i de forskjellige Retninger, saa er der til at forebygge en Omgaaen af de opstillede Regler intet andet naturligere og simplere Mittel end det, at holde sig til den almindelige Bessatning, saaledes som den under 2den Behandling blev vedtagen i § 72.

Udvalgets Forslag til § 73 er, som sagt, et Redaktionsforslag, forsaavidt der istedetfor

„Udsalg“ og „Udsalgs“ skal sættes „Forhandling“ og „Forhandlings“.

Naar der af Udvalgets Mindretal (Müller og Petersen) under Nr. 54 er foreslaet: „Erlæggelsen af den i § 72 ommeldte Afgift skal for dem, der ved denne Lovs Kundgjørelse ere i Bestydelse af Rettigheden til at forhandle eller udskeænke Brændevin, tage sin Begyndelse fra den 1ste Januar 1862, og for dem, der erhverve saadan Ret efter Kundgjørelsen af nærværende Lov, fra den 1ste Januar 1859“, saa hænger denne Forskiel af 3 Aar aabenbart sammen med Mindretallets Forslag, at der istedetfor „5%“ skal sættes „3 Aar“, ligesom den ogsaa hænger sammen med Forslaget om, at man istedetfor „Udsalg“ skal sætte „Forhandling“. Hvad nu Mindretallets førstnævnte Forslag under Nr. 54 angaaer, da maa jeg tilsaae, at der ikke forekommer mig at være nogen fyldestgjørende Grund til her at udsætte Bessatningens Ikrafttræden; jeg kan ikke erkiende, at man her kan anvende den Sætning, som oftere er bleven gjort gjældende, nemlig at den bestaaende Næringsfrihed ikke burde indskræntes; thi Næringsfrihed kan heelt vel bestaae med en fornustig Bessatning af Næring. Det er to forskjellige Ting, at man finder det hensigtsmæssigt at bestaae en eller anden Næring, og at man opstiller en for Skatteloygningen aldeles fremmed Betingelse, som skal være tilveiebragt, forinden selve Næringen tilstedes. Jeg troer heller ikke, at det kan oversees, at nogen Mislighed vil være forbunden med denne forskjellige Behandling, idet Nogle først skulle udrede Skatten fra 1862, medens den for Andre skal træde i Kraft allerede 1859. Ogsaa her er der en Forskiel mellem Afgang til Næringsret, og Bessatning.